ENDERROCK
LA MÚSICA DE LA TEVA GENERACIÓ

Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 12/11/2021 a les 19:00

La Mort del Rei: «Si no hi hagués injustícies, segurament faríem cançons d'amor»

Parlem amb la banda de La Bisbal de l'Empordà, que debuta amb un EP homònim

La Mort del Rei | Arxiu

Després de passar per grups de punk com **Pixamandúrries**, **Pixes**, **Mal Geni** o **Fetus**, i havent estat 15 anys tocant plegats a la banda de versions **Coalición Canalla**, el 2019 es van ajuntar Cuco, Xevi, Parnau, David i Jimi per formar **La Mort del Rei**. Ara, dos anys més tard, la formació publica el primer debut, un EP homònim editat per Kasba Music. Parlem del seu recorregut, i d'aquest nou treball, amb el lletrista i cantant de la banda, Cuco.

La Mort del Rei neix de Coalición Canalla. Com feu el pas com de ser una banda de versions a fer els vostres propis temes?
Sí, fa 15 anys que fem versions, hem fet una pila de concerts, i passat per diferents canvis en la formació. Dos de nosaltres veníem de tocar junts a **Pixamandúrries** i **Pixes**, i ja estàvem acostumats a crear, i teníem ganes de tornar-ho a fer. El 2019, després d'un any fent temes propis al local, vam crear **La Mort del Rei** com a tal i vam anar a gravar el primer treball a Bescanó, als estudis Jugans Music. Quan vam tenir llest el disc i el vam voler publicar, fa un any i mig, va arribar la pandèmia i el confinament, i es va aturar tot.

Deu haver estat complicat esperar quasi dos anys per veure el primer treball publicat.
Sí, ha estat una espera dura i frustrant. A més, vam estar molt temps sense poder assajar pel confinament, perquè dos membres de la banda viuen fora de la comarca. Fins que tot no es va obrir una miqueta, no vam poder tornar a treballar. Evidentment, el que vols quan acabes de gravar un EP és editar-lo i treure'l, però hem estat tot aquest temps amb el treball guardat, sense poder fer res amb ell, perquè no el volíem penjar a internet i prou. Ha estat bastant dur. Hi havia moments que tot penjava d'un fil i hem hagut d'anar trampejant, aguantant-nos els uns als altres... I fins ara, que per sort tot es va normalitzant, i Kasba n'ha volgut ser còmplice. De fet, ara mateix ja tenim prou material per fer un segon EP amb temes nous, que esperem poder gravar aquesta primavera. Com que aquest primer ha sortit només en digital, ens agradaria poder publicar un vinil en físic en què en una cara hi hagués el primer EP, i a l'altra cara, el que gravarem ara.

Abans parlaves de Pixamandúrries, el grup que havies compartit amb en Xevi. Durant aquests dos anys, no heu pogut publicar ?La mort del rei', però en canvi l'any passat sí que vau poder descobrir un àlbum inèdit de Pixamandúrries!
Sí! Va ser idea del Joni de Kasba, que havia format també part de **Pixamandúrries**. Era un disc que havíem gravat a mitjans dels 90, i que el teníem guardat al calaix. Al Joni se li va acudir editar-ho: el va remesclar i en va actualitzar el so... Aquell disc ens va costar un milió de peles i per un grup del nostre nivell eren molts diners, així que quan en Joni ens ho va comentar vam dir que endavant perquè a tots ens feia molta il·lusió.

Fa molts anys que us moveu en l'escena punk, però el discurs crític i contestatari es manté quasi intacte. Ha canviat alguna cosa en aquests 30 anys?
És una pregunta que també em faig jo: tants anys fent lletres, i res no ha canviat. Fins i tot, en algun punt ha empitjorat: tenim menys drets socials, civils, llibertats... No hem avançat. I això que al disc no parlem de la pandèmia, sinó de problemes quotidians, socials i polítics. Hi ha gent que ho està passant molt malament i gent amb molts privilegis que ha engreixat la seva fortuna. Quan et fiques en aquest món de la cançó crítica, sempre acabes parlant del mateix: la banda de música que es dedica a fer discursos crítics en segueix fent perquè la situació no ha canviat, ha empitjorat. Si no hi hagués injustícies, i no n'haguéssim de parlar, segurament faríem cançons d'amor.

És frustrant veure com res canvia... Com ho feu per seguir-ne parlant a les vostres cançons?
Sí, la cosa està fatal. Quan veus les sentències del procés, les dels joves d'Altsasu, tots els exiliats..., i que mentrestant, el rei emèrit i la seva família viuen de puta mare amb tot el que han robat! No pots parlar d'una altra cosa. Totes aquestes injustícies m'encenen, i d'això parlem.

Com una manera de desfogar-se?
No, em desfogo d'altres maneres... Ho cantem per explicar a la gent què està passant. La majoria ja ho sap, perquè el nostre públic ja és crític i si s'apropa a nosaltres i a les nostres cançons és perquè també simpatitza amb el discurs, però potser pots aconseguir obrir els ulls a algú...

Video: https://www.youtube.com/watch?v=8mF68arFZKI
I per això cal seguir reivindicant l'"Acción directa" contra el feixisme...
Exacte! Tenim un partit d'ultradreta dins del Congrés i al Parlament de Catalunya. La gent ja sap que això és molt fotut, però potser hi ha algú menys conscient que no veu que són els mateixos que van acompanyar Franco, els que van derrocar la primera i la segona República... A més, ara el perill és molt més gran: estan ficats en política, tenen diners, cobren subvencions i tenen el seu apartat a la televisió pública. És molt greu que en democràcia tinguem un partit d'ultradreta al Parlament, perquè significa que l'ha votat la gent. Espanya està molt polaritzada: hi ha gent que és feixista i gent d'extrema esquerra. I això és molt perillós. Aquesta cançó parla precisament d'això: dels que van matar els avis, van colpejar els pares, celebren el Valle de los Caídos i apallissen homosexuals. Els tenim aquí, surten al carrer per manifestar-se i la nostra classe política ho permet. La ultradreta cada vegada té més pes i, a mi, personalment, em fa molta por. Se'ls ha de combatre, com es va fer abans.

Amb "Cançó del 6 d'octubre de 1869" recordeu la insurrecció antimonàrquica de la Bisbal de l'Empordà.
Sí! L'octubre de 1869 van arribar les tropes monàrquiques a la Bisbal, que havia declarat la República. I en una nit, la Bisbal i els pobles del voltant, les va repel·lir amb barricades. El 2019, en la commemoració dels 150 anys del Foc de la Bisbal, es va recuperar el toc de sometent d'aleshores, un repicar de campanes amb què es va cridar a la defensa als pobles del voltant. Aquell dia s'hi va cantar una cançó tradicional i vaig pensar a agafar-ne la lletra i aprofitar-la en una cançó que ja tenia feta. El millor és que, en mesclar-les, va sortir la cançó gairebé sola, no ho vaig haver de forçar gens: encaixava.

Musicalment, com a banda, us moveu entre el punk, el hardcore i el mètal, agafant el millor de cada casa, segons el cas. Com afronteu la composició?
Ens ha sortit així, no és res premeditat. La meva teoria és que ha estat perquè durant aquests 15 anys de versions hem tocat tot tipus de música: punk-rock, *garage*, etc. Hem provat diferents coses, registres i estils, i a l'hora de posar-nos a crear, ens va sortir així d'eclèctic. A les cançons noves encara hi ha una evolució més bèstia: algunes comencen amb un estil pop, que després se'n va cap al heavy, i posteriorment cap a un estil tipus **Rage Against The Machine** o **System Of A Down**. Tancar-me en un estil no m'ha agradat mai gaire. Amb **Coalición** gaudia molt de poder fer coses diferents, i suposo que per això m'ho he quedat en aquest nou disc. A l'hora de compondre, ens ajuntem tots al local i algú ve amb una idea que explotem fins al punt en què la melodia ens demana un canvi d'estil, de notes o d'escala. És com ens surt i com ens agrada, i crec que, a més, així arribem a més gent, perquè el nostre directe no és monòton. No fem res nou, però ho enriquim barrejant-ho tot d'una manera *empassable*!

Video: https://www.youtube.com/watch?v=mzB0NptpI6c
Al disc, hi cantes tant en català com en castellà.
La veritat és que no ens capfiquem gaire en això. Les lletres em poden sortir tant en català com en castellà. A vegades és la melodia que et porta cap a una llengua o cap a una altra. Ve la cançó, l'escolto i em surt en català perquè el tema m'ho demana. Altres em venen en castellà. No ens preocupa gens això d'arribar més lluny o no per fer-ho en una llengua o l'altra. Fem les cançons com ens agrada fer-les i podem anar a la resta de l'Estat cantant en català: no hi ha aquesta 'xenofòbia' en el nostre moviment.

Com veieu el panorama actual de mètal i punk en català? Gaudeix de bona salut?
Jo soc molt clàssic, segueixo escoltant la música de fa 30 anys. No estic gaire al dia. Dintre de la meva ignorància, em fa la sensació que tothom segueix ancorat en la música de fa 30 anys. Ha millorat el tema tècnic i el so, i ara també hi ha més facilitats per moure la música a través de les xarxes, però al final tot el que va sortint és la mateixa cosa. Nosaltres no oferim res nou tampoc, però sí diferent. Crec que fa falta certa innovació, però és molt difícil crear res nou perquè ja està tot inventat.

I amb tot plegat, com afrontes el futur?
La cosa està molt fotuda, però hi ha esperança, pot haver-hi un canvi a nivell polític, social i econòmic. Jo soc optimista de mena. Hi ha coses bones a explicar també, no sé si n'expliquem cap al disc, però no s'ha de perdre l'optimisme i la il·lusió en cap cas.